

[Poul Hansen (Kalundborg).]

Den blev paabegyndt 1942 som Beskæftigelsesforanstaltning med Statstilskud. Arbejdet har undervejs været ramt af forskellige Vanskeligheder. Dels blev der en Del Overskridelser af Aarsager, som ikke kunde forudses; dels rantes Havnen i Efteraaret 1945 af en alvorlig Stormskade. Efter Befrielsen gik Arbejdet næsten i Staa paa Grund af Mangel paa Søm. Det lykkedes at finde en Metode, hvorefter Sømmene kunde fremstilles af efterladt tysk Pigtraad, men derefter rantes Havnebyggeriet i Foraaret af den almindelige Standsning af offentlige Arbejder.

Det er lykkedes at opnaa de fornødne Bevillinger til Arbejdets Videreførelse, det gælder saavel Dækning af Overskridelser som Udbedring af Stormskader, og det er man naturligvis i Kommunen taknemmelig for, selv om det tog meget lang Tid at faa de paagældende Sager gennem Ministerierne. Det lykkedes at faa Dispensation til at udføre Arbejdet med Udbedring af Stormskader og til at færdiggøre Vejforbindelsen ud til Havnen, og det har man arbejdet med i Sommer og i Efteraaret. Situationen er i Dag den, at der hidtil er kostet ca. 800 000 Kr. paa Havnen, og den samlede Byggesum vil blive lidt over 1 Mill. Kr. De tre Fjerdedele af Arbejdet er altsaa udført, men Havnen er uden Værdi for Fiskerne, før den gøres helt eller i hvert Fald omtrent færdig. Kyndige Folk paa Pladsen erklærer, at som Forholdene er i Dag, vilde det for Fiskerne nærmest være bedre, om Arbejdet slet ikke var paabegyndt, idet den Møle, som skal give det afgørende Læ for Paalandsstorm, endnu mangler. For Fiskerne paa Stedet er den nuværende Tingenes Tilstand derfor yderst uheldig, og der er Fare for, at mange af dem, hvis Havnen ikke snart færdiggøres, vil flytte derfra. Det er naturligvis ogsaa magtpaaliggende for Røsnæs Kommune at faa Arbejdet færdigt, da den har anbragt ret store Beløb i Havnen.

Saa vidt jeg kan se, er der ikke noget, der taler for, at udskyde Arbejdet. Det nødvendige Materiale er til Stede, og det løber oven i Købet en stor Risiko for at blive ødelagt, hvis det fortsat skal oplagres paa Pladsen. De offentlige Arbejder blev standset i Foraaret med den Begrundelse, at der manglede Arbejdskraft, men efter de Oplysninger, jeg for et Par Dage siden har indhentet, er der ledig Arbejdskraft paa Egnen, saaledes at Arbejdet kan gaa i Gang, og jeg henstiller derfor, at der gives Dispensation til Fortsættelse af dette Arbejde.

En tilsvarende Henstilling vil jeg gerne

gøre vedrørende et stort Arbejde ved Kalundborg, et Vandledningsarbejde. Den særlige Begrundelse for at ønske Dispensation i dette Tilfælde ligger i Hensynet til de Materialer, som skal anvendes, nemlig, efter hvad der er oplyst over for mig, Cementrør til en Værdi af omkring 600 000 Kr. Der er Fare for, at de bliver ødelagt af Frostene, hvis de fortsat skal have Lov til at ligge.

Jeg har saa nogle Bemærkninger om et Par mere almene Spørgsmaal.

Der har i den seneste Tid i Pressen været nævnt nogle Eksempler paa, at Befalingsmænd i Hæren skulde have behandlet det indkaldte Mandskab mindre godt. Ud over Pressens Meddelelser snakkes der en Del om det samme Mand og Mand imellem; det Indtryk har jeg i hvert Fald faaet, selv om det maaske nok her drejer sig om mindre graverende Forhold end dem, der er draget offentligt frem. Den højtærede Forsvarsminister har i Pressen bebudet en Undersøgelse, og da det i øvrigt er den Slags Foreteelser, som man nu og da staar over for — Menneskene er jo ikke fuldkomne, heller ikke Befalingsmænd —, kunde man lade det blive derved. Alligevel vil jeg gerne have Lov til at gøre en Betragtning gældende, den henvender sig især til Befalingsmændene.

Ud fra det Synspunkt, at Befolkningen maa forholde sig lige saa positivt til den Forsvarsordning, som den danske Rigsdag gaar ind for, som til andre Statsinstitutioner, begyndte Institutionen „Folk og Værn“ under Besættelsen et paaskønnelsesværdigt Arbejde paa at skabe Forstaaelse mellem Befolkningen og Værnenes Mænd. Jeg har fra første Færd betragtet dette Arbejde som et rigtigt Arbejde. Men en Betingelse for, at det kan lykkes, er, at man giver det indkaldte Mandskab den rigtige Behandling. Jeg tænker her ikke blot paa, at man skal undgaa de oplagte Meningsløsheder og de rene Mishandlinger, der har været Tale om, altsaa saadanne Forhold, som man kan komme til Bunds i ved en Undersøgelse, og som de skyldige kan drages til Ansvar for. Det gælder først og fremmest om, og det er meget vigtigt, at Befalingsmændene betragter det indkaldte Mandskab som Mennesker og ikke blot som Numre eller Materiale. Det er fuldkommen klart, at den militære Træning maa være haard, og det vil de indkaldte sikkert ogsaa forstaa, naar man forklarer dem hvorfor. Men faar de Indtryk af, at visse Elementer i Træningen kun skyldes enten Irritation hos Befalingsmændene eller maaske en vis Lyst til at drille, straffe eller plage Mandskabet,